

Tajemství Ásgardu

Na Zemi je mnoho tajemných míst. Jedním z nich je Grónsko. Ukazuje se, že také v těchto zasněžených končinách se nacházejí pyramidy, které prakticky kopírují pyramidy v Egyptě. Kdo je tam mohl postavit? Ačkoli pro vědu je jednodušší připsat vše přirozenosti horských útvarů.

Nebo jsou to možná stavby legendárních Hyperborejců či neméně legendárních Ásů ze skandinávských mýtů. Možná, že bájný Ásgard a Valhalla nejsou jen výplodem bujné fantazie Vikingů?

Možná ne nadarmo se Vikingové tolik snažili dobýt tuto nepřátelskou zemi.

V okolí Grónska se také objevují příběhy o UFO. Údajně jsou tam pozorována poměrně často. Další zajímavostí z poslední doby je Trumpova touha koupit Grónsko. Mimochodem v poválečném roce 1946 chtěl tuto severskou zemi koupit i další americký prezident Harry Truman. Lze to samozřejmě vysvětlit politikou, zájmy v Arktidě, ale možná je za tím vším něco jiného...

Informace o tajemstvích ledového ostrova přišly prostřednictvím vědomého snění, takže nejsou určeny skeptikům, kteří jako obvykle zcela popírají jakékoli záhady a tajemství, ani těm, kteří věří pouze na artefakty. V našem světě si ne každý přeje, aby tyto artefakty viděla veřejnost, takže pátrat po nich za neustálého zatajování a falšování také nepřinese výsledky.

Možná však někomu tento alternativní zdroj informací z informačních polí pomůže odpovědět na otázky, které ho zajímají, nebo ho alespoň přiměje přemýšlet nad tím jako nad další hypotézou...

...Nad zasněženým vrcholem foukal ledový vítr a rozprašoval jiskřivé stříbro. Najednou se obloha pohnula, zapulzovala a zbarvila se karmínově růžovými pruhy polární záře. Bylo to jako chvějící se barevná fata morgána visící nad ledovou pouští. Růžové, žluté, modré a zelené záblesky neznámých světů vypadaly jako pohádkové odrazy podivných poloprůhledných struktur, které se objevily vysoko mezi roztroušenými hvězdami. A ledová zasněžená dálka náhle připomínala... egyptskou poušť. Žluté paprsky záření z ní vytrhly... pyramidy. Žlutý zářící sníh, podobný písku, a tyto podivné pyramidy...

Náhle se nad jednou z nich otevřel fialový prstenec. Podivná záře připomínala spíš otevření nějakého portálu než severské světelné představení.

A vtom se všechno zatočilo v obrovském sněhovém víru a nebylo vidět nic... Jen ten prstenec zářil a točil se. A je obrovský, přes půlku oblohy, nebo možná už ani ne oblohy. A je v něm vidět jiný svět. Strmé skály a pyramidy, ale ne zasněžené, nýbrž kamenné, obložené bílým kamenem. A na vrcholcích nedobytných útesů stojí budovy podobné hradům, ale z nějakého důvodu jsou jejich střechy korunovány postavami draků.

Náhle se z onoho světa vyřítíl mohutný jezdec na stříbrném koni a kopyty rozmetal sníh. Ohnivý pohled jeho modrých očí pronikal jako šíp a stříbrné vousy mu vlály ve větru. Vlasy měl spletené do malých copánků a svázané lesklou obručí. Ta obruč je jako koruna, ale nemá zuby, nýbrž dvě křídla, a září v ní nějaké kameny. Kované brnění se leskne a na ruce mu visí obrovské kladivo na řetězu. Válečnickův pohled však nese světlo a pocit jakési obrany. Náhle jako

by zahřmělo, ale zdá se, že to bohatýr něco řekl. A už se kdesi v mém nitru ozývají mocná slova, a bohatýr ani neotvírá ústa.

„Jsem rád, že tě vidím v dalekých severních zemích. Ve starých ságách jsi jistě slyšela o světlé Valhalle, nebo Svarze, jak ji ještě nazývali tvoji předkové. Je to jedna země, akorát kraje jsou různé, jak byste řekli. Tak tady je, existuje, tady na Severu, zaledněná, až do vašich dnů.

V těchto končinách jsem byl nazýván jménem Thor, a vaši předkové žijící o něco dál na východ, mi říkali Tarch, Tarch Perunovič. Tady v kmenech příbuzných vašim prapředkům, ale žijících o něco západněji, mi říkali Thor. A těmto kmenům se říkalo Vikové. Byli příbuzní Vendům, Venedům a Sklavinům. My všichni pocházíme ze země Sva či Boreje, jak tuto zemi později nazývali Řekové, a jsme příbuzní. Teprve později začaly odešlé kmeny zemi Sva nazývat různě. Někteří mají vzpomínku na Svargu, jiní jako na Valhalu. Ale až později se názvy změnily, když se kmeny rozprchly po světě, když zamrzla prastará země, kde naši předkové postavili Bránu světů.

Země Sva, přezdívaná Borea, byla po mnohá staletí a tisíciletí rozlehlá a úrodná. V jejím středu stála největší pyramida postavená obry Asury, kteří přišli ze země Dei - Faetonu po vašem. O nich vám vyprávěli jejich příběh (viz téma: Asurové - rasa obrů - stavitelé Hyperboreje).

Tuto pyramidu nazývali v legendách horou Méru, a byla jedním z nejstarších portálů této planety, jak to nazýváte vy, a my jsme ji nazývali Branou světů. Teď je na dně moře, pod tlustým ledem.

Země Sva za dlouhá tisíciletí spojila mnoho kmenů, kmenů z jiných světů, a dala vzniknout mnoha kmenům, které se staly pozemskými. A mnoho Atlantánů z rodu Titána se přestěhovalo na Boreu, aby žili podle zákonů světla, ne podle zákonů pokrytectví, které Atlantida přijala za své.

Země tehdy prošla mnoha otřesy, Borea stála pevně jako pevnost Světla. A kromě velké hory-pyramidy Méru byly v těchto zemích postaveny další Brány světů. A já chci dnes mluvit o Západní bráně, kterou později postavili příchozí ze systému Polární hvězdy, vzdálení příbuzní a potomci Asurů a dalších kmenů čertogu Medvědice. Právě ti, kteří jsou předky Viků, o níž jsem se právě zmínil.

Tento rod nazývali Ásy. Pocházeli z planety, která se právě jmenovala Valhalla. V systému Polární hvězdy je mnoho obydlených planet a všechny rody na těchto planetách jsou přátelské a jsou to nejstarší příbuzní ještě z dob, kdy se zde právě rodil Čertog Slunci. Proto nebudu vyprávět o tom dávném šedém věku, neboť ani sama Země si ho nepamatuje.

Zde na Zemi se spřiznili s dalšími boreskými rody, potomky Asurů, i s rodem Titána atlantského, dali vzniknout rodu Viků, jenž se stal rodem předků Skandinávců.

V paměti jejich potomků zůstal kmen Ásů bohy, neboť ovládali mnoho dovedností a měli zbraně, které se v pozdějších staletích zdály fantastické.

Jeden z velkých duchů, kteří se vtělili ještě mezi Asury-obry, se přišel vtělit mezi Ásy. Vždyť v té epoše sice žili takzvaní bohové po dlouhá tisíciletí, ale přesto občas měnili svá těla a vtělovali se do spřátelených rodů. Tak se i ten, kterého vaši předkové - Svarožiči ctili jako Peruna, vtělil do kmene Ásů, aby pomohl zařídit Bránu světů Ásgardu. A jmenoval se Ódin. On a jeho společníci začali stavět Západní bránu světů, kousek od hory-pyramidy Méru.

Byly to také pyramidy s množstvím zařízení pro cestování mezi světy a pro komunikaci se vzdálenými planetami v blízkosti Polárky, tedy s pravlastí nových borejských post-Asurských kmenů, s planetou Svarga a s planetou Valhalla. A také portál s jinými světy - světy čertogu Siria, odkud také o něco později přišli pomocníci, kteří v budoucím Egyptě vybudovali svou Bránu světů.

Kmen Ásů vedený Ódinem se usadil na západě Boreje, na té zemi, která až do vašich dnů neklesla na dno oceánu. Stále pevně stojí na svém místě, třebaže je pokrytá sněhem a ledem. To je vám známé Grónsko.

Tenkrát, v borejských dobách, to byla země Ásů a zářilo tam posvátné město Ásgard. Až do vašich dnů jsou pod sněhem ukryty prastaré pyramidy Ásgardu s utlumenými Branami světů. Nejsou však zcela utlumené a lze jimi projít do vašeho světa z Valhally. Z téže planety Valhally a z Valhally z jiného světa, který je na vyšších frekvencích, než jsou frekvence vašeho světa.

Ta z jiného světa stojí na frekvencích Šambaly nebo Bělovodí, také Svargy, ačkoli v podstatě jsou to všechno oblasti jedné země paralelního světa k tomu vašemu, který má však mnohem čistší a vyšší vibrace. To znamená, že se jedná o země jiné dimenze Země, pojmenované stejně jako planety předků.

Oddělovat se tento svět od vašeho začal postupně po katastrofě války mezi Atlantou a Boreou, která skončila potopením Atlanty na dno oceánu. Potom se asi dva tisíce let pomalu formovala kopie starověké Boreje ve vyšších vibracích, jako by postupně vzestupovala. A ve vašem hrubém světě se stejně pomalu všechno rozkládalo a klima se začalo měnit. Krystal hory Méru postupně slábl, a proto bylo rok od roku chladněji, až se nakonec krystal ve vašem hustém světě zcela vyčerpал, a zbytky Boreje i samotná hora Méru klesly na dno oceánu, který okamžitě začal zamrzat. Vždyť krystal, který ten svět ohříval od doby změny zeměpisných pólů, se deaktivoval. Ano, póly se posunuly, ještě když Atlanta zanikla, ale asi dva tisíce let krystal stále zahříval Boreu přesunující se do zóny severního pólu (viz další témata). Ale všechno má svůj čas.

Borejci, kteří byli schopni povznést se svými vibracemi ducha spolu se svou domovinou, se pro vás stali bohy a odešli do Bělovodí nebo nebeské Svargy, nebeské Valhally či nebeské Šambaly, jak toto místo na Východě nazývají, a ti, kteří už měli mnohem nižší vibrace, dopouštějíce se v životě spousty negativních emocí, se povznést nedokázali. Staly se z nich ony tisíce kmenů a rodů, které dávní náčelníci začali odvádět ze zamrzajících zemí do teplejších krajin. Stali se předky četných národů Evropy a Asie, oněch Árijců, Skythů, Sarmatů, Turkutů, Slovanů, Peršanů, Germánů, Skandinávců a dalších a dalších. Ale to všechno už vám bylo mnohokrát řečeno (viz další témata).

Rovněž zamrzl Ásgard v západním čertogu Boreje, ačkoli prastará Brána světů zůstala zachována, a země se nepotopila na dno. Velké město s množstvím staveb, které by vaši vědci nazvali chrámy, ale které byly hlavně technickými portály pro přechody mezi světy, se ocitlo pod vrstvou ledu.

Dodnes zůstávají zamrzlé v těchto nepřístupných horách Grónska a na ostrovech Kanady. Síla těchto míst je podobná kamennému komplexu Kailásu. I zde se nacházejí zrcadla času a prostoru.

Pouze ostrov Thule zcela zmizel ve světě paralelním s tím vaším. A za určitých podmínek se může stát viditelným. Bohužel, nyní vypadá jako napůl zničený špatně ovládaným portálem poté, co tento svým nepřiliš obratným počínáním rozbili Atlantáné.

V dobách Atlantidy a Boreje se na ostrově nacházela velká Brána časů. O tom, jak ji používat, věděli jen tisíciletí starci-žreci Ásů a někteří Svarožiči. Atlantáné v honbě za technickými vymoženostmi hodně ztratili a neměli vlastní potřebné vibrace ducha, aby mohli bránu používat. Všechny brány mohli používat jen lidé, kteří měli křišťálově vysoké vibrace ducha. Pokud se v duchu žrece usadila neřest, nebyl již schopen bránu používat. Takto stavěli brány Asurové, později Ásové a Svarožiči - vaši předkové.

Takže Atlantáné, řečeno vaším moderním jazykem, byli hackeři. Nabourávali se do starověkých bran pomocí technických zařízení, uměle vytvářejících vysoké vibrace. Takové hackování však vedlo k poruchám. Ano a samotní hackeři netušili, kam se jim podaří bránu otevřít příště. Byla to otázka náhody. Nejednou podobné

experimenty vyústily v to, že na svět vpadli pravěcí ještěři, u vás zvaní dinosauři. Většinou však nerozumní kněží Atlantidy prolamovali své prastaré portály na území Atlantidy.

Jednou však zrádně poslali na ostrov Thule skupinu zatčených pirátů, protože si podle svých kalendářů spočítali, že Brána časů na Thule je v té době velmi zranitelná. Žreci-ochránci Ásů u této brány nedokázali zabránit příletu celé eskadry atlantského výsadku pod vedením kněze atlantské Brány času, který poté, co celou akci prezentoval globálním světovým významem, požádal o možnost použít bránu Ásů.

Atlant'ané v té době rádi vrhali státní zločince do jiných světů a prostorů prostřednictvím takových portálů. Považovali tyto piráty za velmi nebezpečné pro civilizaci a poslali je do mezisvěta portálem na ostrově Thule.

Sami však svými technickými triky otevřeli bránu Thule. Žreci Ásů měli předtuchu něčeho špatného, ale věděli, že Atlant'ané zde zmizí všichni, nejen zločinci, a tak nezasahovali. A tak se také stalo.

Všichni Atlant'ané, kteří dorazili na Thule, spolu se svými zajatci propadli do mezisvětí, a dokonce i se svými diskolety.

A toliko duhová záře, neuvěřitelné hromy a blesky ozářily Ásgard, který byl od Thule poměrně daleko. Však se také i samotný Thule od té doby propadl do mezisvětí. Zmizel a zůstaly po něm jen hladké vody oceánu.

Od té doby se v západní Boreji odehrálo množství přechodů mezi světy. A nechtěně bylo možné propadnout se kamkoli.

Žreci Ásů zakázali Thule hledat, vždyť se někdy objevoval v mlze. Pokud však někdo vstoupil na jeho břeh, navždy zmizel v mezisvětí, nebo spíše propadl do jednoho z devíti světů, které se tam rozprostíraly a které později lidé popsali ve svých ságách.

A to jsou světy obrů z nízkého astrálu, těch samých Jotunů, a ohnivé světy podzemí obydlené trpasličím národem skřítků a světy elfů a mnoho dalších světů s jinými vibracemi, než má váš svět, byly jasně vymezeny a stálo mezi nimi mnoho Bran. Po prolomení Brány na Thule vznikly mezi světy nekonečné nekontrolovatelné portály a díry, které vytvářely mezisvětí.

Tato epocha však netrvala dlouho. Téměř okamžitě po zásahu atlantské expedice s jejich zajatci došlo k samotné válce, a Atlanta obecně zcela klesla ke dnu, svět změnil své póly. Portály téměř všechny začaly pracovat s deformacemi a bylo zakázáno je používat. Žreci Ásů utlumili ty zbývající v Ásgardu, který byl stále chladnější a chladnější. Postupně Ásové a jejich potomci Vikové opustili západní země a přesunuli se k teplejšímu středu Boreje, vyhřívávanému krystalem Méru, zanechavše země Ásgardu a rozbité portály napospas krutým větrům a sněhům.

Čas plynul, a až jejich potomci nakonec úplně opustili Boreu klesající ke dnu a odešli v roztroušených kmenech na Jih.

Jeden z kmenů potomků Ásů se usadil velmi daleko na Jihu, poblíž nehlubokého moře. Tam vybudovali osídlení podle dávných plánů své pradávné severní vlasti a nazvali ho opět Ásgard. A moře nazvali mořem Ásů, které se později začalo nazývat Azov (Azovské moře).

Minula dlouhá tisíciletí, během nichž se ve světě událo mnoho věcí. Až se v Ásgardu u Azova rozhodl znovu vtělit duch velkého Peruna a opět přijal jméno Ódin.

Stal se vládcem Ásgardu u Azova, ale kvůli tomu nepřišel do vašeho světa. Žreci ještě uchovávali legendy o severní zemi a skutečném Ásgardu. Mnozí chtěli vrátit dávné vědění, blízkost ke světům světla, najít bránu do Valhally.

A tehdy Ódin shromáždil mnoho lidí, kteří si přáli nalézt skutečný Ásgard a prastaré krystaly.

Vydali se na sever. Jejich cesta byla nesmírně dlouhá a nebezpečná, ale přesto dosáhli břehů Grónska. Ódin byl však již velmi starý. Cestou se jižní Ásové spřiznili se slovanskými kmeny, které se usadily v Evropě a Bjarmii-Gardarice (viz další témata).

Ódin sice našel zaledněný Ásgard, pokoušel se obnovit starobylé město, ale zima a led, které jako by na chvíli ustoupily, se často znovu vracely. A zelenou zemi opět na dlouhé měsíce pokryl neproniknutelný led. Ódinův lid tedy začal prozkoumávat nejbližší pobřeží a usadil se ve fjordech budoucího Norska. Někdo se vrátil do Bjarmie-Gardariky, začal budovat Navgrad (Novgorod, který se stal Novgorodem Velikým) na jejím nejseverozápadnějším okraji, zcela se spřizniv s Rusy.

Ódin však chtěl své poslání splnit až do konce, chtěl opravit bránu na ostrově Thule a uzavřít propady do mezisvětí.

Stalo se však, že právě v této epoše byla protržena díra už těmi Atlantány, kteří portál prolomili. A když se Ódin a žreci Ásů snažili zhmotnit Thule, najednou se na ostrově, který se objevil v mlze, objevili také ti atlantští zločinci, piráti. Následovala krvavá řež, při níž byl Ódin tělesně zabit, zahynula i jeho žena a mnozí Ásové.

Lstivý jednooký pirát se po zničení bojovníků a žreců Ásů vydal za zbytkem Ódinových lidí a ostrov Thule opět zmizel v mezisvětí. Strašlivá bitva zůstala mezi světy...

A dávný pirát, když viděl, jak za ním mizí ostrov, a strach Ódinových lidí z tohoto jevu, prohlásil se těmto lidem za boha, skutečného boha, který přišel z mezisvětí, z toho, o němž se vyprávěly legendy. Nazval se velkým Ódinem, který vybudoval prastarý ledový severní Ásgard, osvobodivším se nyní z mezisvětí. Své společníky nazval také jmény Ásů a začal vyzývat dav k válce, k loupežím, že prý je čas získat zpět, co jim patří, a pomstít se za pád bohů do mezisvětí.

Lstivý pirát si rychle našel podporu mezi domýšlivci, vždyť začal nazývat Ásy a Viky vyvolenými, jedinými majícími nárok na svět a jeho poklady, jakožto potomci velké bílé severské rasy.

Tak se místo skutečného hrdiny Ódina objevil podvodník. Mnoho lidí si ho však oblíbilo.

Navíc našel na Thule, pobýváje mezi světy v nejstarší struktuře, nazvané Strom světa Yggdrasil, prastaré posvátné runy Ásů vyražené na krystalech.

Yggdrasil je energeticko-technická struktura, sjednocující všechny portály Hyperboreje, spojující všechny paralelní světy různých dimenzí do určitého systému přechodů. Žreci kdysi do ‚kořenů‘ Yggdrasilu speciálně umístili krystaly s runami, aby brána světů správně fungovala. Piráti je však rozházeli, čímž rozvířili prostor a portál se stal neovladatelným. A teď jimi potřásaje podvodník Ódin dokazoval své božství.

Krystaly s runami ho pálily, a tak je piráti plující na lodi skrz mlžnou oblast, kde se Thule projevil, jednoduše hodili do vody, údajně provádějící nějaký mocný rituál.

Z dávných Ásů nezbyl téměř nikdo, všichni jsme fyzicky zemřeli při tom strašlivém masakru na Thule, ale naši duchové vzestoupili do Valhally, která se rozvrstvila ještě v dobách zkázy Atlantidy, jak jsem zmínil na začátku.

Přesto se nám tehdy podařilo runy vylovit, když prolétaly mezisvětím, a uložit je zpět do ‚kořenů‘ Yggdrasilu.

Nicméně to příliš nepomohlo. Vždyť právě v té době se temným silám, vetřelcům Země, samotným Anunnaki, o nichž vám toho tolik vyprávěli, a jejich přísluhovačům podařilo naposledy otrást krystalem na Kailásu a znovu prorazit obří portál v oblasti pouště Gobi. Časy se začaly posouvat a s nimi i prostory.

Bylo nutné uzavřít díru ve vašem fyzickém světě. Ale v něm už nezůstal žádný z Ásů. Jen výjimečně jsem se mohl materializovat a přicházel jsem k lidem jako Thor, snažil jsem se jim domluvit, ale oni věřili podvodníkům. Posledním Ásem byl ještě Bragi. Ale pobláznění proklamacemi pirátů a zdivočelí lidé zabili jeho ženu Mobu, a on se ze svého žalu už nikdy nevzpamatoval (viz téma: Sága severských bohů).

Bohužel, lidé uvěřili pirátům a začali je nazývat našimi jmény. A s těmito jmény se z nich stali lupiči a začali plenit sousední země.

To pokračovalo po několik dalších století. Byla to doba nového prolínání časů, kdy kmeny z jiných světů a jiných epoch se podle vašeho počítání ocitly v úplně jiných epochách, kdy démoni z nižších světů si materializovali těla lidí, kopírujíce je. Proto se objevilo tolik černých démonů v řadách těch, kteří ze samozvanců udělali své bohy a spojili dávnou historii Ásů s loupeživým kultem drancování.

Potom už veškerá naděje zůstala jedině ve zbývajících volchvech Bjarmie-Gardariky. A tak jsem se tam vydal v jemném těle. A přišel jsem k velikému žreci z rodu Merovitů, strážců prastarého borejského krystalu hory Méru. Jmenoval se Rus Merovit. Byl velmi starý, ale oplýval mnoha znalostmi. Měl tři syny. Dva starší bratři byli válečníci a nejmladší byl ještě mladý. A tak Rus Merovit odkázal nejmladšího syna jako dědice Navgradu bjarmského. A své dva starší syny poslal

na Sever, aby splnili velké poslání, neboť jim již stačil předat vědění o tom, jak se zavírají a otevírají Brány času a jak jsou uspořádány.

I vedl jsem tehdá družiny synů Rusových - Rusiče k břehům dalšího ostrova, kde byla malá Brána časů. Od dob borejských se ten ostrov jmenoval Arkona. Ale už dávno byl zpustlý. Rusiči zde připluli a založili tam svou pevnost, osadu a vykopali starobylý chrám a našli Bránu časů. A postavili svatyni slavnému Svantovitu, neboť vedl rod jejich a všech Merovitů. Potom se ostrovu dostalo nového jména a začali mu říkat Rujan.

Rujan se stal pevností na cestě pirátských zbojníků, kteří uctívali samozvaného jednookého Ódina a podvodníka Lokiho.

A na Rujanu začaly denní a noční rituály směřující k opravě velké Brány ostrova Thule. A díra v mezisvětí se pomalu, ale jistě začala zmenšovat a ‚kořeny‘ Yggdrasilu se začaly rozplétat, a pro bytosti z nižších světů bylo stále obtížnější přicházet do vašeho světa, všechno mást a přisídlovat se k lidem, z nichž se pak stávali nelítostní lupiči.

Synové Rusa začali opravovat bránu, a až jejich vnuci to dokončili. Tak to bylo. A tenkrát se díra do světů temných, do podzemí Helu zabouchla, a zmírňovat se pak začal žár loupežný, uklidnili se potomci těch, co kdysi Ásgard budovali, vždyť jejich těla opustili démoni. A poté smísili krev potomci Rusičů z Rujanu - Venedové s potomky Ásů a Viků a stali se předky některých rodů skandinávských a germánských.

Někteří z těch, kteří byli spřízněni s Ásy, se však začali vracet zpět do své vlasti v Bjarmii-Gardarice, i když se jim tam už říkalo Varjagové. Vrátili se do Navgradu velikého (Novgorodu) a opět se přiznili s potomky svých předků, neboť přece to byl jeden národ, i když tam bylo mnoho rodů. Tak i jeden z potomků Ásů a Rusičů Merovitů - Hrerik se také vrátil do Novgorodu, a vy ho znáte pod jménem Rurik. Ale to už je jiný příběh...

Další potomci setrvali na Západě a stali se vůdci - konungy, knížaty a králi Evropy. Vždyť od Merovitů vedli své kořeny Merovejci (královský rod). Ale to už je také jiný příběh, jiná minulost... (Viz téma: Tajemství ruských Merovejců aneb kroniky Venedů - Skazy boha Jarovita.)

Ano, ale historie se dál vine jako stuha a nedá se zastavit, a tak se klubko přikutálelo až do vašich dnů.

Ale až do vašich dnů stojí Brána světů na Severu ve starodávném Ásgardu, i když ve sněhu a ledu. A my tam občas přicházíme, abychom zkrotili horlivost vetřelců světů - Anunnaki. A nejen my, ale i naši potomci, současní Ásové z planety Valhalla i z planety Svarga mají ve starodávném Ásgardu své stanoviště. Podle vás jsou to mimozemské základny. Jsou ukryty hluboko v podzemních prostorách Ásgardu a nedávají klid Anunnaki ani jejich Pánovi z Antarktidy.

Neustále touží se jich zbavit, ale nemůže, brání mu totiž v nastolení jeho plné moci na Zemi. Jinak by zde už dávno vzkvétal váš ‚Nový světový řád‘. Ale koalice světlých sil kosmu pokračuje v zadržování.

Nebudu říkat nic těm, kteří sní o masakru a o tom, aby Země byla osvobozena před jejich očima. Bylo zde tolikrát o tom řečeno, proč se to nedělá, ale mnozí si stále nevidí dál než na špičku nosu. A neuvědomují si, že plnohodnotná válka mimozemských sil povede k úplnému zničení nejen Země, ale i Slunečního systému a k průlomu do dalších světů, neboť všechny světy jsou spojeny právě Branami světů. A bude-li Yggdrasil zničen, armády temných civilizací vtrhnou do dalších koutů naší galaxie a vesmíru, a bude spousta smutku a slz, takových, jež se se všemi prolitými na Zemi nedají ani přirovnat...

Ale Pán Agarty (viz téma: Zákeřnost země Agarta aneb tajemství Antarktidy), sně o tom, neustále provokuje lidi, aby do ní vnikli a začali ji zkoumat, nebo aby navázali spolupráci se severními základnami světlých civilizací. Proto se Američané na příkaz Pána Agarty tolik snaží dostat do Grónska, či spíše ho rovnou koupit. V Grónsku sice existuje americká základna, ale ta je spojena s akcemi ásgardských UFO. Jednou Ásgardané dokonce pohrozili, že začnou osobně lovit americké prezidenty, pokud nepřestanou lézt do zakázané zóny Ásgardu, kterou mohou volně navštěvovat jedině lední medvědi - posvátná zvířata, totemy a předkové dávných Ásů, kteří s nimi přišli z Čertogu Medvědice, ze systému Polární hvězdy.

Takže konfrontace pokračuje, ale měli byste vědět, kde pořád stojí světlé síly... Domnívám se tak... Proto jsem vám pověděl o tomto místě..." promluvil hrozivý Thor.

A s novou silou se zableskl duhový prstenec záření. Podivné město s dračími střechami se pomalu rozplývalo jako fata morgána. A teď už jenom ledový vítr prohání tisíce třpytivých sněhových vloček, a kdesi v dálce se objevila mohutná silueta pána těchto míst - polárního medvěda...

Zapsala Valeria Kolcova 09.10.20